

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Petra Mikeše v právní věci žalobce: **M. M.,** zastoupen Mgr. Lukášem Trojanem, advokátem se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje,** se sídlem Lannova 26, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 5. 2017, č. j. 50 A 45/2016 – 68,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 2. 9. 2016, č. j. KRPC-121278-7/ČJ-2016-020706-ŠO, Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje, Územní odbor Strakonice, Dopravní inspektorát, zamítla obnovu řízení a potvrdila rozhodnutí vydané dne 3. 11. 2014, kterým byla žalobci uložena bloková pokuta za dopravní přestupek.

[2] Rozhodnutím ze dne 18. 10. 2016, č. j. KRPC-121278-16/ČJ-2016-0200DP, Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje, Odbor služby dopravní policie (dále jen „žalovaná“) zamítla odvolání žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí a toto rozhodnutí ponechala v platnosti.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, který ji zamítl rozsudkem ze dne 17. 5. 2017, č. j. 50 A 45/2016 – 68.

[4] V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že se zcela shoduje se závěrem žalované, že žalobce v řízení o obnově neprokázal, že se nejedná o jeho podpis na pokutovém bloku, neboť na základě grafologického posudku, který předložil, takový závěr učinit nelze. Posudky týkající se určení autorství podpisu ručně nebo psaného textu jsou oprávněni vypracovávat pouze písmoznalci, nikoli grafologové. Při hodnocení podpisu žalobce proto nebylo možné vycházet z uvedeného znaleckého posudku.

[5] Nejde o případ, kdyby byl podpis na pokutovém bloku zfalšován, neboť je s ohledem na argumentaci žalobce nesporné, že souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení a svůj souhlas potvrdil podpisem na pokutovém bloku, v němž bylo v souladu se zákonem popsáno jednání i právní kvalifikace předmětného přestupku. Je nesporné, s ohledem na úřední záznam pořízený zasahujícím policistou, že byla řádně provedena lustrace žalobce. Jeho totožnost byla ověřena z řidičského průkazu č. X. Žalobce jako řidič předložil hlídce zelenou kartu od vozidla a následně byl ztotožněn, zkontrolován podle fota na řidičském průkazu a rovněž i podle lustrace. Není proto pochyb, že žalobce řídil předmětné vozidlo a uvedeného přestupku se dopustil. Žalobce nepředložil důkaz o tom, že by blok o pokutě nepodepsal, rozdílnost podpisu rovněž není zřejmá s ohledem na ostatní pokutové bloky. Podle úředního záznamu pořízeného zasahujícím policistou byla totožnost žalobce na místě řádně ověřena. Na základě čestného prohlášení L. P., která prohlásila dne 13. 9. 2016, že dne 3. 11. 2014 nezapůjčila klíče od svého vozidla žalobci a současně vyloučila, že by si žalobce téhož dne klíče od vozidla pouze hypoteticky půjčil, nelze učinit závěr, že by žalobce uvedené vozidlo v předmětnou dobu neřídil. Na rozdíl od policisty, který vykonával svoji službu, může mít přítelkyně žalobce L. P. zájem na výsledku řízení. Předmětné čestné prohlášení je proto nutno hodnotit jako účelové, neboť jeho obsah je v rozporu s pokutovým blokem i s uvedeným úředním záznamem. Jako zcela nepravděpodobná se jeví skutečnost, že by bylo vozidlo kontrolováno hlídkou, kdy by jiná osoba předložila veškeré osobní doklady na jméno žalobce a souhlasila s blokovým řízením, jestliže ze strany zasahujících policistů byla řádně provedena lustrace řidiče.

[6] Krajský soud proto uzavřel, že žalobce podle § 100 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řádů), neosvědčil, že vyšly najevo neznámé skutečnosti a důkazy, které nemohl v původním řízení uplatnit.

III.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[8] Krajský soud zcela přejal argumentaci žalované a ztotožnil se s jejími závěry, přestože ze správního spisu jsou zřejmé podstatné nesrovnalosti, s nimiž se však žalovaná ani krajský soud nijak nevypořádaly. Zejména se jedná o klíčovou otázku neudělení souhlasu stěžovatele s uložením pokuty v blokovém řízení. K tomu stěžovatel předložil znalecký posudek, kterým bylo potvrzeno, že podpis na předmětném pokutovém bloku ve

vysoké rovině pravděpodobnosti nepatří stěžovateli. Tento důkaz však žalovaná ani krajský soud nebraly v potaz s odůvodněním, že znalecký posudek byl zpracován znalcem z oboru grafologie, nikoliv písmoznalectví, a proto nemohl vyvrátit identitu pisatele. Předmětem řízení o žádosti o obnovu řízení má být toliko posouzení, zda po právní moci rozhodnutí vydaného v původním řízení vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v původním řízení. Nesouhlas stěžovatele s vyřízením věci v blokovém řízení nepochybně takovou novou skutečností je a byl stěžovatelem dostatečně doložen jak znaleckým posudkem, tak vyjádřením znalce k vlastní odborné způsobilosti. Žalované ani krajskému soudu nepřísluší hodnotit správnost závěrů znaleckého posudku vzhledem k tomu, že ani jeden z těchto orgánů k tomu není dostatečně odborně vybaven. V případě pochybností o závěrech znaleckého posudku bylo jediným možným řešením jejich přezkoumání resp. zadání zpracování revizního znaleckého posudku. K tomu však přistoupeno nebylo a krajský soud shodně s žalovanou předmětný znalecký posudek bez dalšího odmítl. Takovýto postup představuje porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, který měl vliv na zákonnost žalobou napadených rozhodnutí, přičemž krajský soud je měl z tohoto důvodu zrušit. Vzhledem k tomu, že tak neučinil, byl naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[9] Nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem způsobující nezákonnost jeho rozsudku spočívá podle stěžovatele v tom, že přestože žalovaná překročila předmět řízení o žádosti o obnovu řízení, ve kterém se měla zabývat toliko posouzením splnění podmínek § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu a nikoliv meritem věci, krajský soud nesprávně vyhodnotil otázku předmětu řízení a závěry žalované i její postup přijal za správný. Zaujal názor, že totožnost stěžovatele byla řádně zjištěna, stěžovatel dal souhlas s vyřízením věci v blokovém řízení a udělenou pokutu dobrovolně zaplatil. S ohledem na charakter řízení o žádosti o obnově řízení, které bylo předmětem soudního přezkumu, se ale touto otázkou krajský soud vůbec neměl zabývat a s jeho právními závěry ani s procesním postupem proto nelze souhlasit.

[10] Krajský soud se rovněž dostatečně nevypořádal s rozpory ve skutkových zjištěních učiněných žalovanou. V rozsudku ani v žalobou napadených rozhodnutích nebylo dostatečně zdůvodněno, proč žalovaná nebrala v potaz důkazy předložené stěžovatelem, resp. tyto důkazy odmítla jako účelové, případně irelevantní, a to zejména ve vztahu ke znaleckému posudku, vyjádření znalce k jeho odbornosti a vyjádření vlastníka vozidla L. P.

[11] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak napadený rozsudek krajského soudu, tak i rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[12] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že plně odkazuje na své vyjádření k žalobě, a že souhlasí se závěry krajského soudu.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[16] K tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou.

[17] Již ze samotné formulace stěžovatelových kasačních námitek je zřejmé, že se ani on sám nedomnívá, že by rozsudek krajského soudu trpěl nedostatkem důvodů. Jejím skutečným obsahem je nesouhlas se způsobem vypořádání jeho žalobních námitek, nikoliv tvrzení, že by tak soud neučinil. I podle Nejvyššího správního soudu se krajský soud vypořádal se všemi žalobními námitkami, jednotlivě je posoudil a v dostatečném rozsahu zdůvodnil své závěry. Že přitom zaujal stejný právní názor, jaký vyjádřila žalovaná v napadeném rozhodnutí, nemůže vést k závěru o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí. Požadovat po krajském soudu, aby vlastními a jinými slovy přeformuloval již jednou vyjádřené, by bylo zbytečné a neúčelné. Námitka nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů je proto nedůvodná.

[18] Hlavní stěžovatelova kasační námitka spočívá v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o zamítnutí obnovy řízení, ve kterém byla stěžovateli dne 3. 11. 2014 uložena bloková pokuta ve výši 300 Kč za dopravní přestupek.

[19] Podle § 100 odst. 1 správního řádu *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.*

[20] Stěžovatel v žádosti o obnovu řízení zpochybnil svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Skutečnost, že se nejedná o jeho podpis na předmětném bloku, stěžovatel dokládal znaleckým posudkem vypracovaným Annou Grabowskou, znalkyní z oboru školství a kultury, odvětví psychologie, specializace grafologie. Podle závěru tohoto posudku bylo z doložených důkazů a morfologickou metodou zjištěno, že na blokové pokutě se nejedná o písemný projev stěžovatele. Toto bylo konstatováno ve vysoké rovině pravděpodobnosti.

[21] V daném případě se žalovaná neztotožnila s tvrzením stěžovatele, že předložený znalecký posudek potvrzuje, že stěžovatel předmětný blok nepodepsal, tedy nedal souhlas k blokovému řízení. Důvodem je, že tento posudek byl zpracován znalkyní z oboru grafologie, a proto nemohl vyvrátit identitu pisatele. Dále měla žalovaná za prokázané, že vyřízení blokového řízení bylo provedeno podle zákona. To vyplývá z úředního záznamu zasahujícího policisty, který uvedl údaje uvedené v bloku řádně, takže není pochyb o tom, kdo, kde a jak se přestupku dopustil. Policista při blokovém řízení provedl ztotožnění prostřednictvím lustrace v evidencích žalované, kde byla totožnost řidiče potvrzena za pomocí fotografie z lustračního zařízení, která se shodovala s řidičem, tedy se stěžovatelem.

[22] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu, že předmětný znalecký posudek nelze považovat za relevantní důkaz, jímž by mohla být věrohodně zpochybněna pravost stěžovatelova podpisu na pokutovém bloku. Předmětem studia grafologie je projekce osobnosti a dalších psychických funkcí v ručně psaném písmu. Grafologii je třeba odlišovat od jiné disciplíny, která se také zabývá ručním písmem, a to písmoznalectví (grafognózie). Písmoznalectví se zabývá identifikací pisatele ručně psaného textu, zatímco grafologie se zajímá o povahu pisatele. Posudky týkající se určení autorství podpisu nebo ručně psaného textu jsou oprávněni vypracovávat pouze písmoznalci, nikoli grafologové. Žalované proto nelze vytýkat, že za situace, kdy stěžovatel své tvrzení dokládal toliko grafologickým posudkem, jeho žádost o obnovu řízení zamítla, neboť jej správně nepovažovala za důkaz, který může odůvodnit jiné řešení věci. Není přitom pravdou, jak uvádí stěžovatel, že žalovaná (a posléze i krajský soud) hodnotila správnost závěrů znaleckého posudku.

[23] Také v případě čestného prohlášení L. P. se Nejvyšší správní soud shoduje s názorem krajského soudu, který toto prohlášení považoval za účelové a nevěrohodné. Důvodem je zejména rozpor mezi jejím tvrzením, které uvedla při podání vysvětlení dne 29. 8. 2016 (viz úřední záznam č. j. KRPC-121278-6/ČJ-2016-020706-ŠO), a předmětným prohlášením ze dne 13. 9. 2016. Při podání vysvětlení jako majitelka vozidla totiž připustila možnost, že si stěžovatel toto vozidlo dne 3. 11. 2014 mohl půjčit a bez jejího vědomí vykonat jízdu. V této souvislosti je třeba opět ve shodě s krajským soudem zmínit i skutečnost, že L. P. jakožto přítelkyně stěžovatele mohla mít zájem na výsledku řízení, a to na rozdíl od policisty, který pokutový blok vydal a následně o tom sepsal i úřední záznam. Z těchto dokladů naopak vyplývá, že stěžovatel byl při silniční kontrole jednoznačně ztotožněn, a to na základě předložených platných dokladů potřebných k řízení motorového vozidla a dále lustrací v evidenci žalované, kdy fotografie na dokladech i v evidenci se shodovaly s osobou řidiče na místě řešení přestupku.

[24] Rovněž námitka, že žalovaná překročila předmět řízení o žádosti o obnovu řízení, ve kterém se měla zabývat toliko posouzením splnění podmínek § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu a nikoliv meritem věci, je nedůvodná.

[25] Jestliže účastník v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybní svůj souhlas s vyřízením přestupku v blokovém řízení, musí při splnění ostatních podmínek pro obnovu řízení příslušný správní orgán provést šetření za účelem zjištění, zda tento souhlas skutečně udělil, či nikoliv. Jestliže správní orgán rozhodující o obnově řízení se po provedeném šetření neztotožní s tvrzením žadatele o neudělení souhlasu s vyřízením přestupku v blokovém řízení, žádost o obnovu blokového řízení podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu zamítne a toto rozhodnutí oznámí žadateli, který proti němu může podat odvolání. Pokud naopak správní orgán rozhodující o včasné žádosti o obnovu řízení po provedeném šetření učiní zjištění o zfalšování podpisu či o záměně identity obviněného z přestupku na pokutovém bloku, rozhodne podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu o obnově blokového řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 – 65, publ. pod č. 2838/2013 Sb. NSS).

[26] Z uvedeného tedy vyplývá, že žalovaná v řízení o žádosti o povolení obnovy nepřekročila předmět řízení, pokud posuzovala pravdivost tvrzení stěžovatele, zda podepsal či nepodepsal příslušný pokutový blok ze dne 3. 11. 2014. Za tímto účelem správně porovnala relevanci nově předložených důkazů ve vztahu k doposud učiněným skutkovým zjištěním. Na základě provedeného šetření pak dospěla k oprávněnému závěru, že nejsou splněny podmínky pro obnovu řízení, jelikož stěžovatelem nově předložené důkazy nemohou s ohledem na jejich povahu prokázat jeho tvrzení a nemohou tak odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v původním řízení.

[27] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[28] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2018

Mgr. David Hipšr

pokračování

předseda senátu